

2014 ידיעות. חברתו של החייל גיא אלגרנטי ז"ל ■ צילום: יובל חן

מאחורי המצלמה

התערוכה בגלריה של ויצון, "כאן (ושם) ועכשיו", מציגה צילומים המתעדים ארועים גדולים וקטנים, תיעודיים ואמנותיים

"אני הצלם" חוטא לאמת? ואולי הרשות לכיים את האירוע נתונה למתעד ובלבד שישמר את "רוח המקום"? ומה בין כתיבה דעתנית\פרשנית לבין צילום דעתני\פרשני? הייתכן שמדובר במוסר כפול או התחסדות לשמה? קירשנר: "הרי התפיסה הרווחת מאפשרת לעיתונאי הכותב להציג העובדות ומיד להציג עמדתו הערכית לגבי המתרחש) ניו-ז'ורנליזם (ומה מקומו של ה"ניו-פוטו־ז'ורנליזם"? בסופה של דרך לשיטתי נאמנות השליח המתעד לעצמו ולפרשנויותיו גוברת. גם אם ייגבה על כך מחיר ובלבד שיתווך, שוב, את רוח המקום והזמן. צילום העיתונות הוא מתווך עצום, רב כוח ותעתוע. הוא המרכבה עליה מסיעים את "רוח המקום" כאן ועכשיו. על-ידי צלמים עזי מבט".

פלסטנים בחוף תל אביב ■ צילום: פליקס לופה

סרי דיוה. ככר נמיר ■ צילום: דן חיימוביץ

מידי הצלמים (בעיתון מתקיימת, בנוסף, מעורבות של עורך\ עורך גרפי\עורך צילומים והחלטות על גודל וכיתוב. מהלכים המעצימים או מגמדים מסרים) ומתקיימים בכפיפה לצילומים אחרים ומייצרים דיאלוג. וכי זו "אובייקטיביות"? שואל האוצר. כיצד סופג הציבור אינפורמציה, וכיצד נוצרת תודעה ציבורית שהשלכותיה הן פועל יוצא של, אולי, גחמה מערכתית? ומתי

מאת יורם מארק-ריין

התערוכה "כאן (ושם) ועכשיו" המוצגת בגלריה של המרכז האקדמי ויצ"ו, מנסה לייצג את רוח המרחב הקיומי שלנו. צילום הן כמדע, הן כמתווך אינפורמציה והן כאמנות, מייצר שאלות ראויות ודורש מחשבה חדשה באשר למעורבות האישית של הצלם\המתווך, ופרשנותו לאירועים. התערוכה ממיינת ומאזכרת אירועים מז'וריים, בדרך כלל, ואירועים אוטריים יותר, להם נחשף הציבור הישראלי במהלך השנתיים האחרונות. סוג של ספירת מלאי. בפועל נעשה שימוש סלקטיבי וממייך בדימויי התערוכה "עדות מקומית" שהוצגה השנה במוזיאון ארץ ישראל, באוצרות ורדי כהנא. פרופ' מיכה קירשנר, אוצר התערוכה: "צלם עיתונות אמון על הגישות האתיות אליהן כפופים עיתונאים כותבים. עידן הצילום הדיגיטלי מציע פיתויים אין ספור לאינפורמציה מניפולטיבית: מחיקת דמויות, הוספת דמויות, שינויי צבע, שינויי אור וצל ו...פוטנציאל המציב שאלות אתיות למכביה. לעיתים מזומנות מתקיים עימות הנע על הציר שבין יצירת אווירה מדויקת של האירוע באמצעים טכנולוגיים, לבין הציווי המסורתי שטרני, הטוען שיש לתווך את המציאות ללא התערבות נוספת - אין הצלם אלא השליח האוחז ב"עדות", הנטענת להיות "אובייקטיבית". צילומים, כמו צילומים אומר קירשנר, הם לכאורה הייצוג האמיתי של הכרוניקה המקומית. צולם ולכן התרחש ואם התרחש, התרחש בריוק נמרץ כפי שהוא מיוצג בדימוי. אישית, אינני חסיד גדול של ההנחה הטוענת שהצילום הוא הפרקליט של האמת. הצילומים המוצגים בתערוכה זו נבחרו ע"י אוצר. נוכסו